

PÁLCIKA- CICA

ÉS A
BETŐRŐ

Tom Watson
új cicás története

AJAJ!
EGY IDEGEN VAN
A LAKÁSBAN!

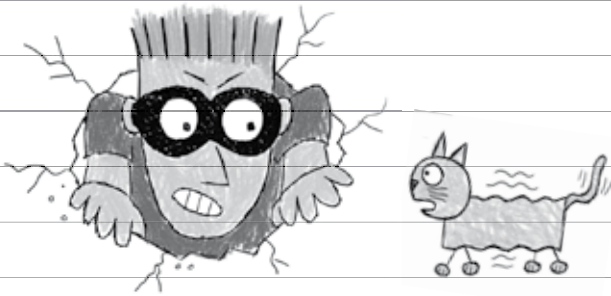
Edit és Pálcikacica épp élvezik a semmittevést, amikor furcsa és fenyegető hangokat hallanak a felső emeletről. Mi lehet az? Egy elefánt? Vagy a Téalap? Nem, egy ember az — egy maszkos ember! Pálcikacica azt gyanítja, hogy a férfi sántikál valahol, de egyedül nem tudja megállítani a betörőt. Szüksége van Edit segítségére, akit viszont a behatoló egy kis tonhallal hamar megszelídített...

„Pálcikacica nagyon bátor, mert vakmerően szembeszáll a hatalmas és erős betörővel. Igazi hős!” Márk

„Nagyon szórakoztató a két kiscicus története. Néha kicsit fárasztó, hogy Edit milyen lökött, még szerencse, hogy Pálcikacica ilyen türelmes.” Bogi

Tom Watson

PÁLCIKA- CICA ÉS A BETŐRŐ

— részlet —

1. fejezet

Szerelmesek Táncestje

Hmm, oké!

Nem fogjátok elhinni. Még abban sem vagyok biztos, hogy én magam elhiszem.

Szerelmesek Táncestje van az iskolámban.

Tudjátok, mit jelent ez? Eljött a február,
és a tornaterem nálunk egyszeriben
piros, fehér és rózsaszín, sze-
relmesen turbékoló,

romantikus
randiterem
lett.

Rémes!

Tök borzasztó!

De tudjátok, ki nem rémes?

Mary Cunningham.

És tudjátok, mi nem rémes?

Tuti biztos vagyok benne, hogy belém van zúgva.

Azaz lehet, hogy nincs belém zúgva.

De nem hagy figyelmen kívül. Igenis beszélget velem! Néhány nappal ezelőtt pedig még le is ült mellém az étkezőben az ebédnél.

Mindezt nem én találom ki. Nem álom volt. Kétségkívül megtörtént.

Ott voltam.

Emlékeztek rá, igaz, hogy ki ő? Mary?

Hogy is mondjam?

Hmm.

Aranyos.

Hát ez van. Elmondtam. Mindaddig, amíg nem tudja meg, hogy ezt gondolom, minden szuper.

Így hát ne mondjátok el neki!

Ő is szereti a macskákat. Nem azt értem ezalatt, hogy a háziállata egy cica.

Valójában kettő van neki. De azt sem gondolom, hogy csak úgy van két macskája.

Hanem úgy értem, hogy *megőrül* a cicákért.

Tudjátok, megszállott. Mindenütt vannak macskáik. Mappákon, könyvborítókön, ce-
ruzákon, pulóvereken, mindenben.

Ez az összetétel – tudjátok, hogy Mary aranyos és megszállottan rajong a macskákért – késztetett arra, hogy megírjam az első Pálcikacica-történetet.

Angolórán rendszerint Pálcikakutya-történeteket szoktam írni, de aztán megtörtént ez az egész hirtelen-észreveszem-Maryt dolog. Ekkor írtam meg a Pálcikacica-történetet, hogy felkeltssem a figyelmét.

Sikerült is – felfigyelt rám.

Nagyon tetszett neki az első Pálcikacica-ról és a legjobb barátjáról, Editről szóló történet. Abban a történetben mentőakciót szerveztek, hogy megmentsek Muzsika urat.

Marynek a második történet még jobban tetszett. Abban Pálcikacica és Edit Mártának, egy fánkkészítő asszonynak segített.

Most pedig, éppen ma, Mary ebédnél egyszer csak leült mellém.

Tudom.

Igaz, hogy hihetetlen?

Bizony ez történt.

Először is kinyitotta az ebédes dobozát.
Találjátok ki, mi volt rajta? Egy macska.
Döbbenetes, nem?

Kicsomagolta a mogyoróvajás szendvicsét, és azt kérdezte: – Hallottál a Szerelmesek Táncestjéről?

Miután majd megfulladtam egy korty kakaótól, így feleltem: – Láttam a plakátokat az előcsarnokban.

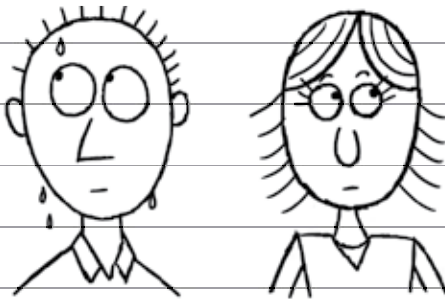
Mary, miután úgy ítélte meg, hogy az én kakaóivásomhoz végül is nincs szükség életmentésre, hozzátette: – Itt a lányok kéri fel a fiúkat, és nem fordítva.

Miközben ezt mondta, ragyogó elhatározásra jutottam, mégpedig arra, hogy az ebéd végéig már semmit sem iszom vagy

eszem. Tudtam, hogy így a halálos fulladásom esélyét a lehető legkisebbre csökkentem.

Tudjátok, mi az a „kínos csend”?

Akkor fordul elő, amikor két ember beszélget egy témáról, majd ugyanarra gondolnak, de egyiknek sincs bátorsága megszólalni.

Ilyenfajta csönd telepedett ma közénk az ebédlőasztalnál Maryvel. Mary harapott pár kis falatot a szendvicséből. Én

– nagyon férfiasan és természetes módon – továbbra sem ettem, és nem fulladoztam.

Mary végül megtörte a csöndet.

Azt kérdezte: – Dolgozol egy újabb Pálci-kacica-történeten?

Ragyogó lépés volt a részéről. Szóba hozta az egész Szerelmesek Táncestje témát, de egyáltalán nem kérdezett engem.

Még nem.

– Gondolkozom rajta, hogy írok egy másikat.

– Lehetek én az első, aki elolvassa?

Bólintottam.

Mary elmosolyodott.

Én pedig három dologért igazán hálás
voltam:

1. Mary ma ebédnél mellém ült.
2. Nem fulladtam meg.
3. Az angolóra rögtön az ebéd után volt.

2. fejezet

A szokásosnál

kevésbé beszorulva

Gúnár, Pálcikacica lakótársa már elment dolgozni, Pálcikacica pedig a huszonharmadik emeleti lakásuk ablakpárkányán pihent.

A nagyváros már jócskán felébredt.

Pálcikacica megfigyelte, hogyan ragyog fel több ezer ablak a csillogó napfény hatására a többtucat épületen, amelyet onnan láthatott.

Pálcikacica a napnak ezt a részét élvezte a legjobban. Nem csupán azért, mert nagyon szerette a reggel felragyogó

fényében lassan világossá váló város látványát.

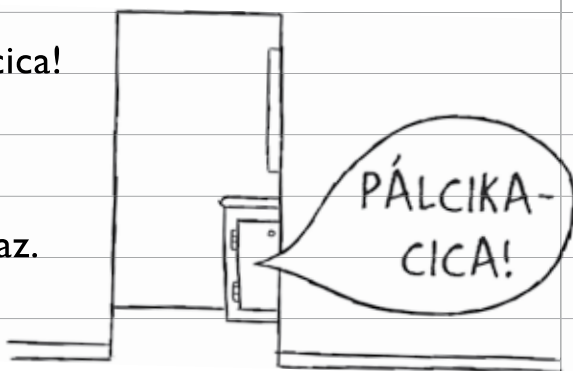
Hanem azért is, mert tudta, csak idő kérdése, hogy Edit, a legjobb barátja szólítsa.

Behunyta a szemét, és várt.

Hat másodpercig.

– Pálcikacica!

Edit volt az.

Pálcikacica kinyitotta a szemét, leugrott a nappali padlójára, és a puha plüss-szőnyegen át halkán lépdelt a fürdőszoba felé.

– Pálcikacica!

– Jövök! – felelte.

Már majdnem ott
volt a fürdőszobánál.
Itt találkozott Edit-
tel majdnem minden

nap. Annak idején kikapartak egy lyukat
a falban, amely elválasztotta egymástól
a két lakást.

A lyuk nem látszott, mert a fürdőszoba-
szekrényekben volt. Se Gúnár, se Edit la-
kótársa, Tiffany nem fedezte fel.

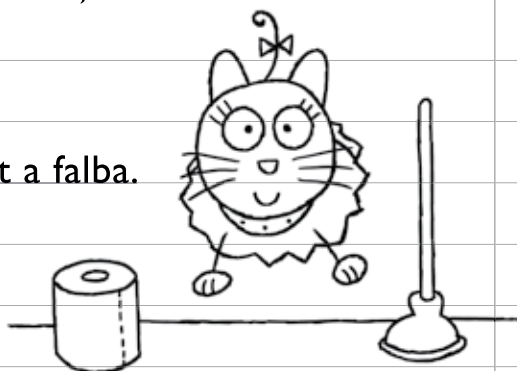
– Pálcikacica!

– Majdnem ott vagyok – szólt Pálcikacica,
aki most már belépett a fürdőszobába.

– Nagy hírem van! – kiáltotta Edit.
Pálcikacica valódi izgalmat hallott ki
a hangjából.

Azután kinyitotta a szekrényajtót, és
pontosan azt látta,
amit várt.

Edit beszorult a falba.

Pálcikacica egyáltalán nem tett megjegy-
zést Edit kínos helyzetére. Annál sokkal
okosabb volt. Ehelyett azt kérdezte: – Mi
a jó híred?

– Kevésbé szorultam be, mint ahogy
szoktam! – kiáltott fel Edit. – Hát nem
fantasztikus?

– De, azt hiszem – felelte Pálcikacica.

Valami azonban szemlátomást mégis zavarta. Valamit nem értette. Egy pillanatra habozott, mielőtt megkérdezte:

– De nem úgy van, hogy vagy beszorultál, vagy nem? Nem vagyok biztos benne, hogy a beszorultságnak léteznek fokozatai.

– Persze, hogy léteznek – vágta rá Edit, akit Pálcikacica vélekedése majdhogynem megbántott. – Tegnap teljesen bepréslődtem ide. Emlékszel? Valamilyen oknál fogva pontosan a pocakomnál szorultam be. De fogalmam sincs, hogy miért. A középtájam az egyik legvonzóbb, legelegánsabb, legcicásabb rész rajtam.

Edit elhallgatott, és azután csak bámult Pálcikacicára. Mintha várt volna valamit.

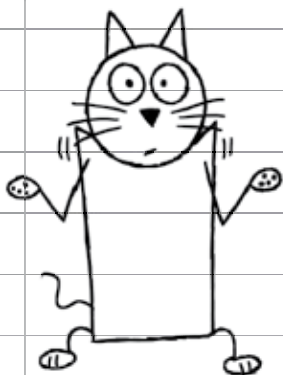
Pár pillanat múlva hozzátette: – Nem értesz egyet ebben?

– Miben nem értek egyet? – kérdezte Pálcikacica, aki már őszintén elfelejtette, mire is utalhat Edit.

– Hogy a hasam az egyik legvonzóbb, leg-elegánsabb és legcicásabb rész rajtam.

– Ó, hát persze – jelentette ki Pálcikacica a lehető leggyorsabban. Hamar rájött, hogy hogyan kell megfelelően viselkednie.
– Kétségekívül.

– Tudtam, hogy egyetértesz – folytatta Edit. – Fogalmam sincs, miért szorultam ide be. Emlékszel, hogy majdnem hússzor kellett huzigálnod, mire kiszedtél innen?

– Emlékszem – felelte Pálcikacica, és kicsit meg-megforgatta a vállát, hogy meglazítsa, mert még mindig sajgott.

– Hát ide figyelj! – kiáltott fel Edit, és látszott, hogy meg akarja osztani Pálcikacicával a jó hírt. – Most a pocakom már átjutott, a csípőm viszont még be van szorulva. Így sokkal jobb, nem gondolod?

– De, azt hiszem – felelte Pálcikacica, aki igazából nem tűnt valami meggyőzöttnek.

– Én azt gondolom, hogy így nagyon sokkal jobb. Nincs igazam?

Pálcikacica most már egyáltalán nem habozott. – Sokkal jobb. Teljesen. Bizony.

Újra pillanatnyi csönd telepedett közéjük.

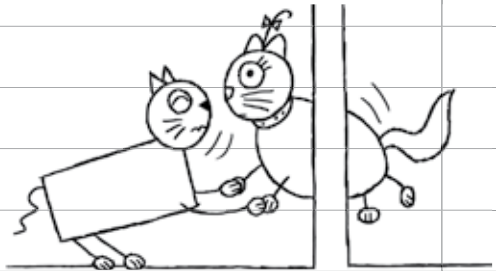
Végül Edit így szólt: – Hát akkor kihúzol, vagy mi lesz?

Pálcikacica megragadta Edit mancsait, szorosan átfogta őket, és nekilátott a feladatnak.

– Majd számolok – ajánlotta Edit.

Öt húzás után azonban még egy tapodtat sem mozdult.

– Pálcikacica!

– Tessék – hangzott a válasz. Pálcikacica örült, hogy végre szünetet tarthat.

– Kicsit túl erősen ráncigálsz – panaszolta Edit. – Mintha csak rángatnál, vagy mi. Próbáld meg tartósabb erőfeszítéssel húzni, ahelyett, hogy folyton abbahagyod és újra elkezded.

Pálcikacica összeszorította a száját. Erre az ötletre egyáltalán nem válaszolt, és állhatatosabb erőfeszítéssel kezdte újra a huzigálást.

Edit nem moccant.

– Pálcikacica!

– Tessék – Pálcikacica ekkorra már a tizenegyedik húzásnál tartott. Most örült, hogy megint szünetet tarthat.

– Lassan elfáradok.

– Te fáradsz el?

– Pontosan – válaszolta Edit.

– Mondhatom, nem könnyű beszorulva lenni egy falba.

– Hát, hmm, nem is tudom.

– Így, sokáig ebben a mozdulatlan helyzetben maradni igen fárasztó tud lenni. Kicsit fáj is mindenem. Tegnap a hasamnál éreztem fájdalmat. Ma a csípőm kezd fájni.

– Értem – jelentette ki Pálcikacica, főleg azért, mert semmi más nem jutott az eszébe.

– Csak éppen eltűnődtem.

– Min tűnődöttél el?

– Nem tudnád kissé gyorsabban csinálni?

Pálcikacica nem felelt, de még hatszor meghuzigálta Editet.

– Állj! – sóhajtott fel Edit. – Tizenhét húzgálás után sem jutottál semmire.

– Igen, tudom.

– Pálcikacica, nincs semmi baj – mondta Edit, és Pálcikacicára nézett. – De talán el kéne kezdened edzeni, vagy ilyesmi.

– Tessék?

– Tudod, erősíteni – magyarázta tovább Edit. – Úgy értem, hogy mostanában

egyre tovább tart, amíg ki tudsz húzni a falból.

– Arra gondolsz, hogy azért, mert egyre erőtlenebb vagyok? Gyengébb leszek? – kérdezte Pálcikacica. Azt gondolhatnátok, hogy egy ilyen javaslat megbántotta, de nem. Szemlátomást jobban szórakoztatta, mint bármi más. Csak egy halvány vigyor tükröződött az arcán. – Azt a tényt, hogy téged egyre nehezebb kihúzni a falból, nem okozhatja esetleg valami más?

– Nem, nem jut eszembe semmi ilyesmi, nem – válaszolta Edit, majd újra a levegőbe emelte a mancsát, és Pálcikacica felé lendítette.

Pálcikacica, amint megragadta Editet, így szólt: – Talán elkezdek majd

reggelenként fekvőtámaszokat vagy
ugrálógyakorlatokat csinálni.

– Nem ártana – jegyezte meg Edit mosolyogva. Örült, hogy Pálcikacica megszívlette a tanácsát.

Pálcikacica még egy kicsit húzogatta, de most kissé változtatott a módszerén. Ahelyett, hogy egyenesen húzta volna, most párszor balra húzkodta, azután párszor

jobbra. Ez az ide-oda mozgatás valódi különbséget jelentett, néhány pillanat múlva Edit csípője átkerült a falon, és Edit kiszabadulva lepottyant.

Végiglépegetett a fürdőszoba padlóján,

szemügyre vette a bundáját az ajtó hátán lévő tükörben, azután hátrafordította a fejét. – Akarsz kicsit üldögélni az ablakpárkányon? – kérdezte. – Elfáradtam. Pihennem kell.

Pálcikacica rámosolygott. – Jó ötlet – mondta.

Rendszerint így kezdődtek az együtt töltött napjaik.

De ez a mostani határozottan *nem* a szokásosnak indult.